

BLUE BERET

NO.1 • APRIL 1978

DEN NORSKE FN-BATALJONEN I LIBANON

Mister Nils og hans soldater Ble maskotter i fjellbyen Chebaa i Syd-Libanon

Mister Nils er blitt fjellbyen Chebaa's maskott, han og hans soldater, som kom dit for en uke siden. Mister Nils er identisk med löytnant Nils Melby i Tropp 1 i 3. kompani, og med 10 frivillige kom han for en uke siden til byen Chebaa, som ligger tett opp til den syriske grense. I skrivende stund er det umulig å vite om Mister Nils og hans soldater slipper ut derfra, for befolkningen er nemlig blitt så begeistret for den norske styrken, at de ikke vil gi slipp på dem.

Blue Beret besøkte Chebaa og den norske styrken for helgen, og vi fikk beskjed om at befolkningen på 12.000 mennesker har bestemt seg for å beholde Mister Nils og gutta hans.

Da löytnant Melby og hans soldater om kvelden den 10. april nærmet seg Chebaa, gikk de forsiktig frem. De visste jo aldri om byens veier var minebelagte eller om fiendtligsinnede styrker ventet inne i byen. De norske soldatene hadde hittil vært utsatt for såpass mye beskytning, at de visste å ta seg varsomt frem.

Men intet skjedde der de 11 soldatene forsiktig snek seg fremover. Det vil si, intet dramatisk skjedde. Tvert i mot, löytnant Melby og hans soldater ble nærmest overrumplet av en gledesstrålende folkemasse, som sto tett i tett langs veien for å ta imot FN-soldatene. Og soldatene slapp å gå videre, de ble fraktet til byens politistasjon i privatbiler.

forts, side 7

Mister Nils (bakerst) sammen med en del av barna i Chebaa.

Waldheim i Syd-Libanon

FN's generalsekretär Kurt Waldheim kom mandag til Jerusalem med det formål å overtale Israel til å trekke sine styrker ut av Syd-Libanon, skriver Jerusalem Post. Israelerne sier at tilbaketrekkingen av styrkene fra Syd Libanon er avhengig av ankomsten til UNIFIL har allerede 2500 mann her og ytterligere 1500 vil ankomme i løpet av de neste to ukene. Hvis flere soldater er ønsket vil dette tas opp i Sikkerhetsrådet, sa Waldheim un-

der et møte med ledere for den libanesiske regjering i Beirut, hvor han også hadde samtaler med PLO-lederen Yassir Arafat.

Tirsdag ankom Kurt Waldheim til Syd-Libanon, hvor han skulle besøke UNIFIL-styrkene.

Under møte med medlemmer av den israelske regjering ble Waldheim av forsvarsminister Weizman fortalt at Israel ikke mener å beholde sine styrker i Syd-Libanon, men Israel hadde heller ingen interesse av å se

forts, side 7

En ypperlig jobb

Den norske FN-styrken har nå vært i Syd-Libanon noe over to uker og begynner å bli aklimatisert. Etableringsfasen var uten tvil preget av uvante opplevelser for soldater og befall, beskytning med bombekastere er ikke hverdagskost for den norske soldat. Men bataljonsjef, oberst Vigar Aabræk, sier at han synes soldatene har taklet situasjonen på en utmerket måte, og han er meget fornøyd med den ånden som preger den norske FN-styrken i Syd-Libanon.

— Hva synes bataljonsjefen om etableringsfasen her nede? Er det gått som det skulle?

— Jeg vil si at den er gått etter planen, men vi hadde riktignok en overraskelse i og med at utgangspunktet for vårt innrykk i Syd-Libanon ble forandret fra Beirut til Tel Aviv. Mottagelsen av mannskaper og utstyr var jo planlagt til å være i Beirut, og omleggingen kom på meget kort varsel. Men det gikk bra, det også.

forts, side 7

Frivillig på kirketaket

Odd Ulness på post i Ebel es Saqi.

Da den norske FN-bataljonen sto klar til å forlate Norge og rykke inn i Libanon, var det en rekke som meldte seg frivillig til tjenesten, til tross for de dystre meldinger som gikk både i radio, tv og i avisene hjemme. En av de frivillige er Odd Ulness fra Brandbu, som forlot en sikker jobb som vognvisitør i NSB fredag 31. mars og som var på plass i Libanon dagen etter.

— Men hvorfor meldte du deg frivillig til denne tjenesten?

— Jeg hadde lyst på forandring og mente at her lå sjansen. Så enkelt var det faktisk.

— Og hva sa arbeidsgiveren?

— Det vet jeg ikke. Jeg ga bare beskjed til min overordnede om at jeg hadde vært på lensmannskontoret på Jaren og meldt meg till tjeneste, og han skulle ta seg av resten.

— Fikk du sagt farvel til slekta i Brandbu?

— Nei, men mine foreldre har fått et kort etter at jeg kom nedover, så de vet hvor jeg er.

Odd Ulness satt på taket på kirken i Ebel es Saqi og holdt utkikk. Han kunne se milevis avsted utover det vakre landskapet, og han ga også uttrykk for at han trivdes med tjenesten. Jobben ved stasjonen på Al-nabru savner han ikke, foreløpig.

— Kunne du tenke deg å fornye kontrakten når tjenesten er slutt til nösten?

— Ja, hvis jeg fortsatt liker meg, kan det godt tenkes, sier Odd Ulness og griper kikkerten for atter å studere det mektige landskapet her ved grensen mot Israel.

På med hjelm, vær beredt!

Andakt med smell i på Nordkapp

En mine detonerte et par kilometer unna, og feltprest Knut Einar Rugsland grep om hjelmen og huket seg ned, samtidig som han fortsatte å tale til soldatene ut fra Lukas 12. kapittel, 35-40. vers. Iført skuddsikker vest satt han på huk foran guttene på en av våre fremskutte poster, som går under navnet Nordkapp. En pionertropp har ligget der en uke og venter bare på å komme seg inn i hovedleiren til en skikkelig dusj.

Dagens tekst i denne søndagsandakten 9. april passet bra: Vår beredt, når Herren kommer.

Og kallskapellan Knut Einar Rugsland fra Eidskog hadde valgt en aktuell tekst, og datoen må man også si var aktuell. 9. april.

Soldatene var møtt fulltallige frem bortsett fra de som sto på post på dette ensomme stedet i Sør-Libanon, ikke langt fra grensebyen Marjayoun.

Med stentorrøst talte feltpresten til soldatene mens en røksøyle fra den detonerte minen steg opp bak ham.

— Hvis det er noen som har behov for Guds hjelp nå, er det nettopp våre styrker, sa feltpresten. — Og ikke bare våre styrker, men også alle de andre menneskene som bor her nede, PLO, israelitter, falangister og alle de andre.

Vinden suste mellom teltene oppe på høydedraget og slynget prestens ord utover det gylde landskapet.

— Vi må minnes 9. april 1940. I dag er denne datoen en fredens dag. Men her nede er det ikke fred, dessverre. Det vi må gjøre er å hjelpe til med å skape fred for disse utarmede og utpinede mennesker, og for soldaten på den ytterste utpost. Vi ber for våre venner og uvenner.

På et bord ved siden av feltpresten hadde noen soldater plassert en bukett liljer i en tom ölboks fra Tuborg, og Rugsland takket for denne oppmerksomhet og omtenksomhet av soldatene.

Soldatene på Nordkapp hadde to dager tidligere opplevd et kraftig bombardement av granater, som havnet inne i leiren mellom teltene. Soldatene hoppet ned i dekningsgravene, og ingen ble skadd. Men det var

en nervepirrende opplevelse, ingen tvil om det. En av granatene falt bare 15 meter fra leiren, og splintene ble tatt vare på som souvenirer.

Soldatene på disse utpostene har en utsatt jobb, og årvåkenheten må være på topp hele tiden, spesielt om natten da geriljagrupeer rykker frem mot stillingene. Men nå er det kommet klare ordrer, som sier at om vi blir beskyttet, skal vi besvare ilden.

Men det var også ild i feltprestens andakt. Han er mann som ikke legger skjul på hva han mener, og hans tale er krystallklar.

Soldatene på Nordkapp satt eller lå gresset foran presten mens han holdt sin andakt.

— Dette er første gang jeg er ute som feltprest i et krigsområde, sa han. — Og det er et stort öyeblik! i mitt liv, og jeg har stor respekt for dere guttene som er her ute for å gjøre en Vanskelig jobb. Dere skal bokstavelig talt rydde veien for oss, og jeg tenker da spesielt på den farlige jobben med å rydde veien for miner. Det er for å rydde veien for freden vi er her nede.

Og det var da en mine ble satt av over i den israelske stillingen på den andre siden av dalen.

Midt i prestens tale ropte en fenrik: På med hjelm!

Presten hadde sin på og huket seg bare ned mens han fortsatte sin andakt. Fader vår, du som er i himmelen. Og guttene hørte godt etter, for feltpresten er selv en av dem, og en mann de vet å respektere og sette pris på. Man skal lete lenge for man finner en kar som Rugsland.

REDAKSJON :

Redaktör : lt. Per Jevne
Mörkeromsmann :
Korp. J. Elvrum.

En uvanlig tilblivelse

Det første nummer av Blue Beret er nå på gaten, som det heter, og redaksjonen håper å kunne presentere et nytt nummer hver 14. dag. Avisen trykkes i Haifa, og tilblivelsen av dette nummer skjedde på en noe underlig måte. Mannen som trykker avisen snakket dårlig engelsk, og vår tolk under vår første samtale hadde vanskeligheter med å formidle trykkeritekniske uttrykk mellom trykker og redaktör. Til alt hell snakker trykkeren i Haifa russisk, det samme gjør redaktören, og dermed kunne vi føre en skikkelig samtale om avisens utseende. Den norske leiravisen gjennomgår således en noe uvanlig språkprosess før den går i trykken. Trykningstiden er tre dager.

PERMISJONER

Bataljonen driver intens planlegging og forberedelse i forbindelse med permisjonsordninger, slik at dette er klart når godkjenning og tidspunkt for permisjonsavvikling foreligger. Velferdsoffiseren har vært i kontakt med og gjort seg kjent med hoteller i Jerusalem, Tel Aviv, Haifa, Netanya, Tiberias og Qeriat Shmona. Jerusalem med sine høye turistpriser er nok mest aktuell i forbindelse med sight-seeing (hellige minnesmerker). Haifa som Israels største sjøfartsby peker seg naturlig ut p.g.a. beliggenheten som vårt permsenter. Haifa har mange tilbud for ennver smak, gode hoteller med norsk standard og lang beach.

Da Israel etter hvert har pekt seg ut som nytt internasjonalt reisemål, ikke minst for skandinaver, vil nok badebyene langs kysten mellom Haifa og Tel Aviv være aktuelle reisemål

BADETURER

Bataljonen vil under forutsetning av godkjenning søke å opprette avtale med Quiet Beach i Tiberias, som vil gå ut på å gi alle norske UN-soldater fri adgang samt egne UN-priser ved servering.

Her kan nevnes at andre UN-styrker har slik avtale, der UN dekker adgangsavgiften som også gir rett til å benytte beachens båter.

Norske FN-soldater i samtale med en israelsk offiser i Chebaa.
Til høyre Kapt. Tor Grotnes, i midten fenr. Per Olav Utqaard.

Libanon - för og nå

Siden det nå synes ganske sikkert at vi er kommet til Syd-Libanon for å bli en stund, kan det være på sin plass å gi en kort oversikt over folk og historie.

Inntil den første verdenskrig ble det nåværende Libanon administrert som en del av Syria under det Ottomanske rike. Kyststripen fra Beirut til Tripoli og de bakenforliggende Libanonfjellene skilte seg imidlertid fra resten av Syria befolkningsmessig ved at innbyggerne stort sett var maronittiske kristne. Etter det Ottomanske rikes fall besatte franske styrker det nåværende Syria og Libanon. I august 1920 ble "Stor-Libanon" opprettet ved fransk regjeringsdekret, og grensene ble trukket slik at det ble et lite kristent flertall i landet, og de kristne kunne

dermed sikre seg den politiske makt med demokratiske midler.

I juli 1922 ble Libanon formelt fransk mandatområde under Folkeforbundet.

Den muhammedanske befolkningen i de områder som ble innlemmet i "Stor-Libanon" ble ikke konsultert for innlemmelsen og var også motstandere av den. Dette motsetningsforholdet har ligget til grunn for stadige kriser i politikken, og dette førte til åpen borgerkrig i 1958 og 1975-76. Økonomiske og sosiale skjevheter har også ført til motsetninger i landet. Den siste folketellingen i Libanon ble forøvrig holdt i 1932 og viste at 53 prosent av befolkningen var kristne og 45,3 prosent muhammedanere eller drusere.

I forbindelse med opprettelsen av staten Israel i 1948 mottok Libanon et stort antall palestinske flyktninger, som stort sett har vært plasert i UNWRA-leire over hele Libanon. I dag utgjør de 200.000 mennesker.

Etter borgerkrigen i Jordan i 1970 mottok Libanon nok et stort antall palestinske flyktninger, deriblant et stort antall kommandosoldater. De palestinske radikale politiske ideer slo også godt an hos muhammedanerne i landet, og det kom til en polarisering i libanesisk politikk med de radikale muhammedanere støttet av palestinerne på den ene siden og konservative kristne på den andre siden. Den 13. april 1975 brøt borgerkrigen ut.

forts, side 4

Libanesiske barn poserer for Blue Beret

PLO — den palestinske frigjøringsorganisasjon ble opprettet av den Arabiske Liga i 1968. Organisasjonens øverste organ, Det Palestinske Nasjonalråd, skal etter statuttene ha møte en gang i året. I løpet av 1960-

årene oppsto det en rekke palestinske kommandogrupper, hvorav Al Fatah, Folkefronten for Palestinas Frigjøring og Den Demokratiske Folkefront for Palestinas Frigjøring, er de viktigste.

Da borgerkrigen i Libanon sluttet i 1976 rykket arabiske fredsbevarende styrker inn i landet, og landet var da i realitet delt i tre. Disse troppene, hovedsakelig syriske, står fortsatt i landet.

Borgerkrigen i Libanon foregikk med stor brutalitet og store ødeleggelser. Det vil derfor kreve store løft både på den humanitære side og på gjenoppbyggelsesfronten hvis Libanon skal kunne vende tilbake til normale tilstander.

Hundene på plass

Hundetroppen er på plass i Syd-Libanon, og vi har fått i alt åtte hunder og hundeførere, kan löytnant Kristian Haarberg fortelle. Oppgaven til hundeførerne er patrulje og bevoktning, og hundeførerne er oppsatt med noe som for oss andre virker umoderne, nemlig sykler — hvitmalte de også, men for hundeførerne er dette et utmerket transportmiddel.

Hundene skal fordeles til kompaniene for bevoktning av ammunisjonslagere og andre viktige ting.

De åtte hundeførerne er utlånt fra Luftforsvaret, og hundene har gjennomgått seks ukers kurs på Forsvarets Hundeskole.

De åtte schäferhundene har tålt overgangen fra et kjølig Norge til et noe mer temperert klima i Libanon bra, og de later alle til å trives i sin hundegård til 2500 kroner pr stykke.

Geir Ragnar Trulsrud
med sin schäfer.

n'Bjartmar

Noen som har sett n'Bjartmar i det siste? Dette utysket som setter skrekk i en rekke sindige mennesker i Ebel es Saqi, men som er spesielt god venn med en del befal i et av husene i byen. Det er ikke nødvendig å si hvem det gjelder, men de er i stabskompaniet, altså.

Bjartmar dukker som regel opp om kvelden, men det er få som har sett krabaten. Rent bortsett fra at det skal være håndtak på Bjartmars høyre side, kan få gi noen beskrivelse av kryptet. Men tar man en solid drink før man legger seg, er det ikke umulig at n'Bjartmar dukker opp.

— Men hvorfor håndtak på høyre side, kaptein?

— Det er for å få snudd'n hvis det skulle gå gæli.

— Han har dessuten en tendens til å bråstoppe, sier en

löytnant med bopel i Trondheim. — Men han er absolutt ufarlig.

— Har dere sett krabaten?

— Hver dag. Han var innom i går kveld, bråstoppe og smatt ut.

— Hvordan oppfører han seg?

— Ganske hálreit, men han er litt stygg når'n vrenger öya.

— Dessuten er n'Bjartmar allergisk mot karsk, det er derfor vi så sjelden ser'n om kvelden her inne.

— Og hva er årsaken til nevnte allergi?

— Han nekter å bruke innleggssåler, nemlig! Går barfot, og slikt er itj bra för en som liker karsk.

— Og ellers står det bra til hos dere, sånn rent mentalt?

— Alt i orden, men n'Bjartmar plages litt med hue av og til.

— Takk for samtalen, hils Bjartmar.

Kjære Blue Beret Leser

Vi er med på en stor tjeneste, som er villet av Gud. For Gud vil ikke ondskap og ødsling av menneskeliv. En dag da skaperverket var et faktum sa Gud: Det er såre godt! Så kom ondskapens krefter og mennesket gjorde opprør mot Gud, synden kom inn i verden. Gud hadde dog sin ypperste skapning så kjær at han startet verdenshistoriens største redningsaksjon. Hin julaften i Betlehem var D-dagen for frelsesinvasjonen på den blodstenkte jord. Hin langfredag og påskedag møttes Djevelens avgrunsskrefter og Guds Hellige vrede over all synd ved at Guds sønn Jesus Kristus tåk på seg oppdraget med å sone all verdens synd. Da den Hellige så all verdens syndeskyld samlet i et beger svett et han blod i følge öyenvitneskildring fra legen Lukas.

Korset ble reist i skjæringspunktet mellom din og min

synd og Guds kjärlighet. Jesus vant, og sa vant vi tror på Hans fullbrakte verk skal vi vinne og leve. Tror de dette, og du er selv om du er på en utsatt ödslig OP-post i Syd-Libanon. Verdens lykkeligste menneske for dine tider er i Guds hånd ikke i fiendens, og Jesu Guds sönnns blod renser for all synd.

Så blir det for deg og meg bare å takke, takke for livet, takke for at vi hver dag skal få begynne på nytt i syndens forlatelse. När Gud tilgir, er hans tilgivelse grenselös.

Så langt som öst er fra vest kaster han våre synder bak seg i Nádens hav så sant vi bekjenner våre synder og tar i mot hans tilgivelse. Det er Kjärligheten som er sterkere enn döden. Og det er viktigere fortsatt å få hodet inn i Himmelen enn Himmelen inn i

hodet.

FN's generalsekretär Dag Hammarskiöld sa: — Kirken er alene om å forvalte evangeliet og her må den ikke svikte.

Nå er vi med på å formidle kjärlighetens budskap og om vi ikke kan være alt for alle, skal vi få være noe for noen og vi har sannelig rett og lov til å nedbe Guds Velsignelse over tjenesten.

Jesus gikk stundom på vannet, men som regel brukte han båt. I dag spør han: — Får jeg bruke din og min "båt" til å fremme fred og frihet blant forpinte folk i Syd-Libanon. Så har vi allerede sett eksempler på at den norske FN-styrken har gjort nytte for seg. Et eksempel: En kvinne fra en landsby, nå boende en mil fra sitt hjemsted, fikk for første gang på over to år se sine foreldre og andre slektninger

takket være FN's hjelpende hånd. De som overvar dette mötet, glemmer det ikke.

Så vil Gud at hans Vilje får skje på jorden som i Himmelen.

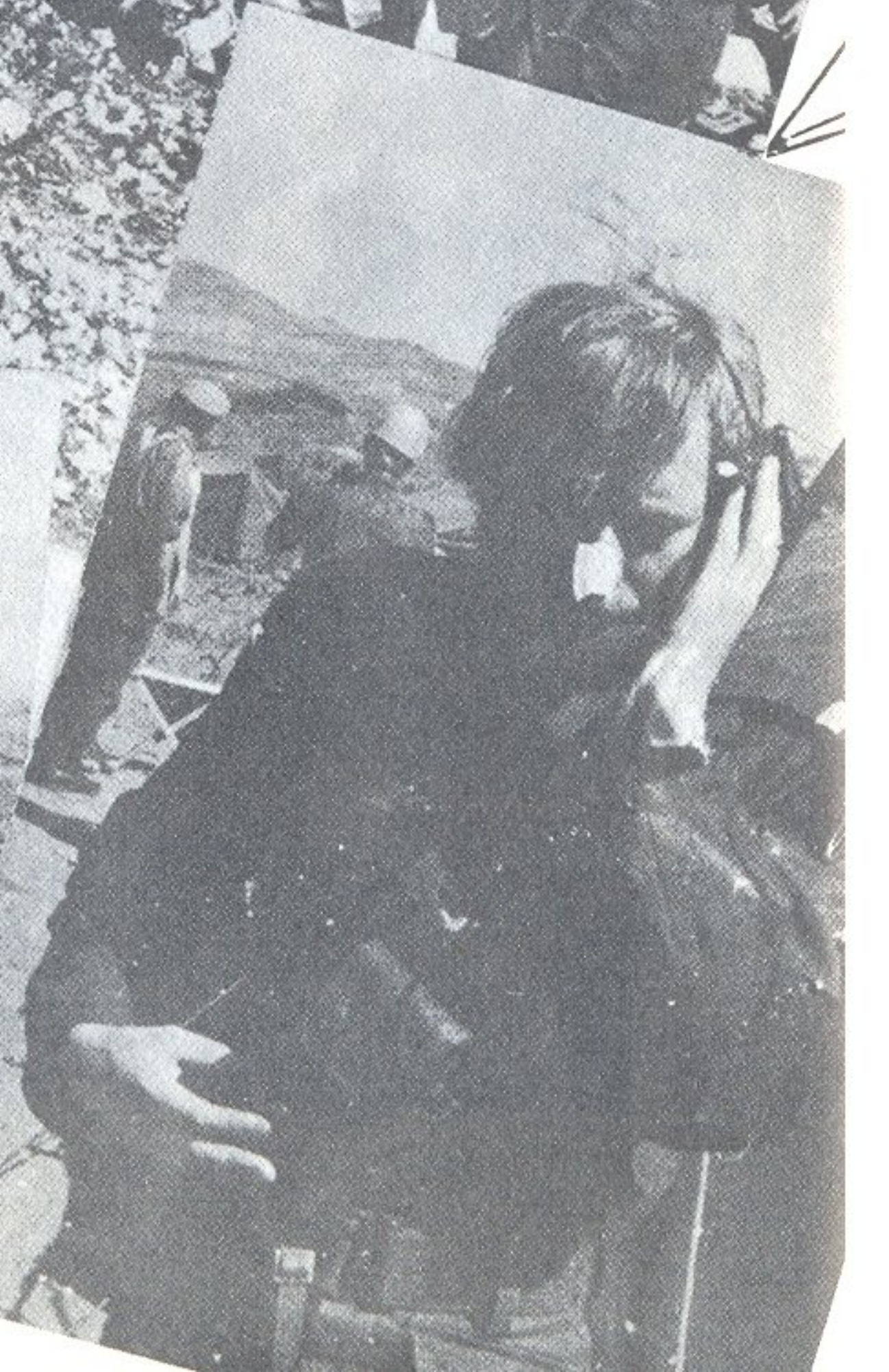
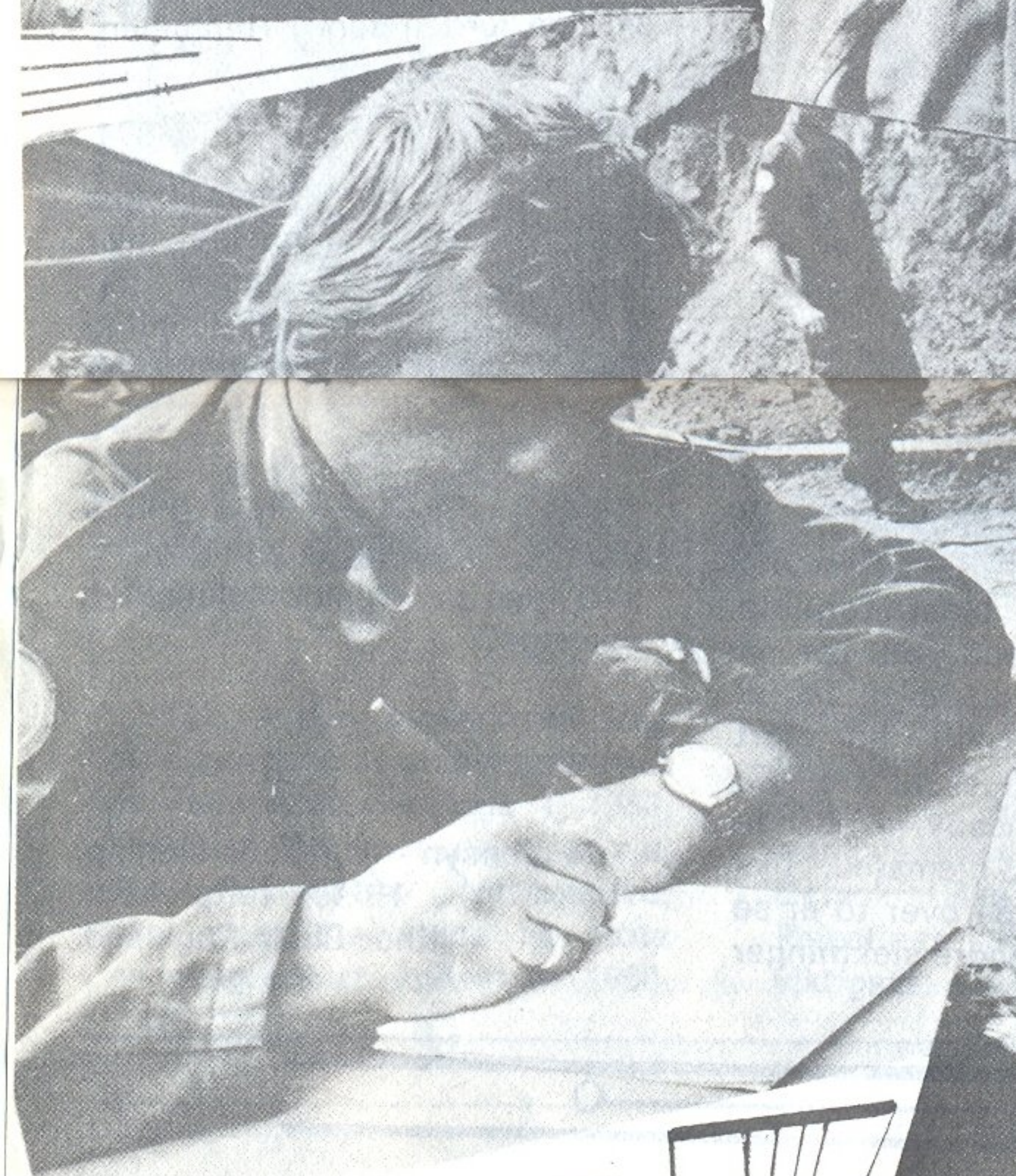
Kjäre Blue Beret-leser. Lykke til og Guds Velsignelse over hver dags tjeneste. Jeg er stolt over dere og over deres disipling med våpen og for en fin fremferd.

Aldri har en norsk militär avdeling utenfor landets grenser vært med på en mer meningsfylt oppgave.

På gjensyn — og Guds signing.
Hilsen feltpresten.
Knut Einar Rugsland.

Feltprest Knut Einar Rugsland holder sin förste andakt til soldatene i Sör-Libanon.

(— Mister Nils)

Soldatene hadde ikke med seg overnattingsutstyr, men de ble straks innkvartert hos sivilbefolkningen for natten. Og vaktholdet tok byens egen militær seg av mens guttene fikk sove ut. Mister Nils, som han straks ble kalt, ble geleidet inn på politikammeret, hvor han fikk en god seng og god oppvarming.

Ja befolkningen visste faktisk ikke hva godt de skulle gjøre for soldatene.

Politifolkene var uniformerte og sa de representerte den lovlige libanesiske regjering i Beirut. Til stede var også tre lærere som snakket engelsk. Befolkningen gjorde det forøvrig klart at de sterkt beklaget den veien israelerne bygget gjennom landsbyen. En hage med gode frukttrær var da blitt ødelagt.

I sitrap fra löytnant Melby neste morgen til bataljonens hovedkvarter gjorde han i klare ordelag rede for den mottakelsen de hadde fått, og etter å ha besøkt soldatene i Chebaa kan vi godt forstå at de gjerne vil fortsette å oppholde seg der. Det er ikke måte på den oppvarming de får. Sjelden har vel norske soldater blitt stelt så godt i felten som nettopp her.

Byen Chebaa har unngått en hver form for krigshandling, det har faktisk hvert fred i over 100 år, fortalte en av de engelsktalende innbyggerne, læreren Said Ghader.

— Og vi håper at den norske styrken til Mister Nils vil sørge for at det fortsatt blir fred her, sa han til oss over et glass søt te.

Kaptein Tor Grotnes og feltpresten, kaptein Knut Einar

Rugsland besøkte Chebaa sist fredag, og det var bare lovord å høre om den mottagelsen og oppvarmingen de fikk.

Chebaa ligger godt bortgjemt i et trangt dalføre og klamrer seg opp etter fjellsiden. Veiene i byen er stupbratte og krever god kondisjon av en som vil ta seg opp til byens sentrum.

— Det var som å komme til et Shangrila, sa en av soldatene. — Her vil vi bli!

Fenrik Per Olav Utgaard fra Oslo var også meget begeistret over byens gjestfrihet.

— Den er rett og slett fenomenal, sa han. — Jeg har jo sett filmer om de norske soldatenes hjemkomst i 1945, men det som skjedde her, overgår selv slike begivenheter. Folk sto på hustakene og vinket til oss og ørtsket oss velkommen. Rene 17. mai-stemningen. Dette

slår alt jeg har vært med på.

Löytnant Nils Melby fortalte oss at befolkningen ikke ville de skulle skiftes ut med en annen tropp.

— Da jeg fortalte at vi skulle skiftes ut, kom det en massiv storm av protester fra folkene her, sa Melby fra Elverum.

Og den engelsktalende læreren, som inviterte oss til sitt hus, hvor vi blant annet fikk vasket håret og stelt oss, hadde dette å si: — Vi nekter å la Mister Nils og guttene hans reise. Og hör her, vi vil la dem bo her i ett år, og vi skal sørge for gratis proviant til de norske soldatene hele året. Stol på det!

Vi tror forøvrig at selv om Mister Nils og hans soldater må skiftes ut, vil de nye soldatene få det like godt i byen Chebaa, en fredens perle midt inne i et goldt fjellandskap.

(En ypperlig jobb)

Oberst Vigar Aabræk sier videre at utviklingen har gått etter planen, men siden vårt område her nede stadig er blitt innsnevret, har dette beklageligvis ført til at en del avdelinger stadig har vært nødt til å foreta forflytninger.

— Det er kjedelig med stadig nyetableringer, men det har vært en nødvendighet, sier bataljonsjefen. — Det er dessuten gunstig at vår teig er blitt stadig mindre, vi har da større og bedre muligheter til å dekke den fronten vi nå har.

— Er De fornøyd med soldatene?

— De har sannelig gjort en fenomenal jobb, svarer oberst Aabræk.

— Jobben de har gjort ved de forskjellige postene er ypperlig.

— Men det var jo visse vanskeligheter i etableringsfasen?

— Ja, men det må til nå karakteriseres som forbigående innledningsvanskeligheter.

Bataljonen har i tiden frem til i dag hatt en del forhandlinger med de forskjellige parter i området, men forhandlingene blir ikke karakterisert som direkte vanskelige, mener bataljonsjefen.

— Det har riktignok hevet seg røster både fra israelsk side og fra falangistene om at vi har opptrådt ettergivende overfor PLO, men det er ganske klart at vi ikke er her for å representere en spesiell part. Derimot er vi her nede som en upartisk styrke for å opprette fredelige tilstander.

— Hva med bruk av egne våpen?

— Som en del av vår oppgave her mener jeg at bruk av våpen må være absolutt siste utvei. Men vi må jo samtidig være beredt til å sette makt bak våre krav hvis intet annet nytter.

— Hvor stort er forøvrig vårt område nå?

— Det har en frontbredde på 15 kilometer.

En ting som har opptatt både soldater og befal den første tiden her nede, er de oppslag om FN-styrken som er kommet i massemedia hjemme. Enkelte soldater har også sendt melding hjem om at tingene ble overdramatisert, og at de ville ha seg frabedt sensasjonsskriverier som ikke inneholdt sannheten på en nøktern måte.

— Det er klart at noen meldinger i massemedia ble overdramatisert, sier oberst Aabræk. — Men vi kan ikke legge skjul på at de tilfellene vi hadde av beskytning mot de norske styrker var alvorlig nok.

— Soldatene har nå vært inne nokså lenge, de fleste siden tredje påskedag, noen enda lengere tid. Når får vi perm, oberst?

— Dagsturene — eller bade-turene — til Tiberias er allerede begynt, så vi er da i gang. Det er forøvrig kommet permisjonsbestemmelser fra UNIFIL, som sier at soldatene opparbeider to og en halv dags perm hver kalendermåned. Dette skulle i løpet av perioden bli to ukers permisjon. Permisjoner kan gis etter seks ukers tjeneste.

— Hvor kan vi dra på perm?

— Det er ennå ikke fastsatt noe bestemt permsted, men det arbeides med nettopp denne saken. Jeg er interessert i at

et slikt permsted blir opprettet snarest, slik at vi så tidlig som mulig kan påbegynne langpermene.

Og etter den tjenesten soldatene hittil har utført, håper

oberst Vigar Aabræk at den fortsatte tjeneste vil gå like godt. For han er nemlig meget fornøyd med den norske FN-styrken han har under sin kommando.

Sjefen vår

Bataljonsjef, oberst Vigar Aabræk, er 44 år gammel, og har FN-tjeneste bak seg fra tidligere. Han er født i Bergen og er nå bosatt i Asker. Sin første tjeneste etter Krigsskolen i 1957 hadde han som troppssjef i DANOR 3 i Gaza. Senere var han kompanisjef i H.M. Kongens Garde, deretter tjeneste ved Alta bataljon. Senere var han

kompanisjef i Brig S før han atter dro nordover og ble NK ved Garnisonen i Sør-Varanger. Han har også vært taktisk instruktør ved Skyte- og vinter-skolen for infanteriet. Før han dro til Libanon var han tjenestegjørende offiser ved Hærstaben i Forsvarets Overkommando.

(Kurt Waldheim i Syd Libanon)

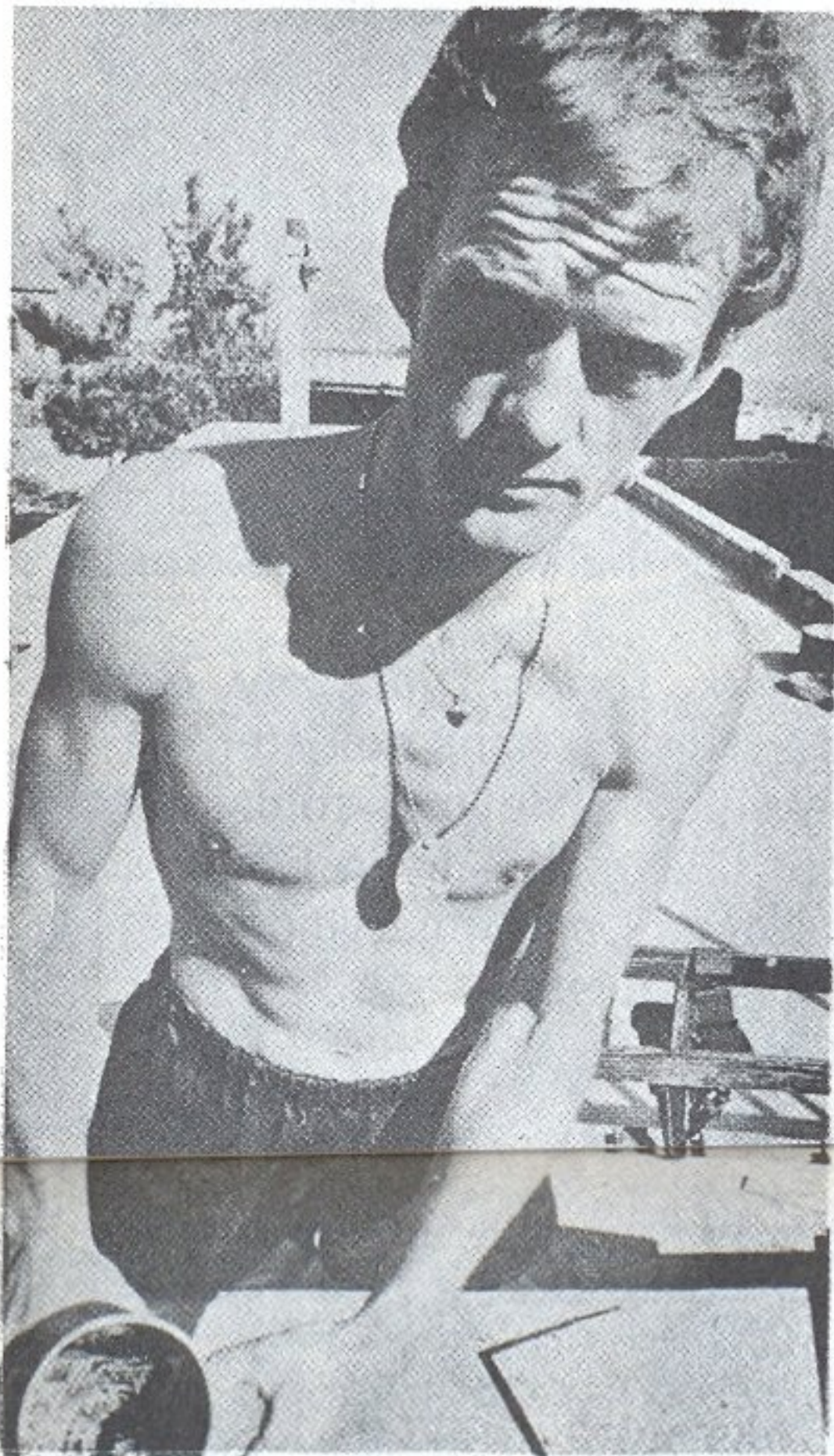

at området blir benyttet som base for operasjoner mot Israel, skriver Jerusalem Post.

Kurt Waldheim uttalte forøvrig for fire dager siden at han er meget fornøyd med UNIFIL-styrkene og det de har utført i Syd-Libanon. Han er meget sikker på at UNIFIL makter å utføre sin oppgave i tiden fremover.

Waldheims ankomst skjedde midt under trykkingen av Blue Beret, og vi vil komme tilbake med fyldigere reportasje i neste nummer.

Korporalen

Karsten Thunes presenterer korporal Emil på boks.

Nå er det også blitt hilseplikt på korporaler, tro det eller ei. Og det er skjedd på sykestua, hvor soldatene har plikt til å hilse på den nye sanitetskorporalen. Nå er det bare det at korporalen oppholder seg på boks, og vanskelig kan få gitt en skikkelig ordre, sier sanitetssoldat Karsten Thunes fra Nesbyen.

— Vi hadde først en skilpadde, og denne korporalen gjorde en utmerket jobb, inntil vi fikk beskjed om at korporalen kunne føre baselurker med seg. Og da ble'n dimmitert tvert. Urene korporaler kan vi ikke ha i saniteten.

— Men den nye korporalen på boks er ikke uren?

— Nei, korporal Emil er en kameleon, og den er meget nøye med sin personlige hygiene. Dessuten er han stillfaren og godslig, men likevel en ypperlig soldat, siden den kan skifte farge med omgivelsene, svarer Karsten Thunes og brøler giv akt ned i boksen.

Korporal Emil stirrer et øyeblikk vilt til to kanter, men faller straks til ro.

— I grunnen har vi dyret her for å se hvordan det oppfører seg, sier Thunes. — Men alle må være fullstendig klar over at selv om vi har en omgjengelig omgangsform her i huset, må alle hilse på korporal Emil.

— På stedet hvil, hviiil.

Dusj på komm-ando

1. Femten sekunders bløting.
 2. Dusjen avstengt - innsåping.
 3. Tredve sekunders skylling.
 4. Innsåping.
 5. Tredve sekunders skylling.
- Og dette viser seg å være nok, sier korporal Revheim. — Vi har faktisk klart hundre mann på en tank.

— Hvor mange liter pr mann blir det?

— Helt nøyaktig utregnet ble det 9,8 liter pr mann, tanken tar nemlig 980 liter.

Sjefsdusjer Revheim sier at kokkene har 1. prioritet i dusjen, naturlig nok. Kokkene har et varmt og slitsomt arbeide, og hygienen krever også at dette personellet må prioriteres i dusjen.

— Det er meningen at alle skal kunne dusje to ganger i uken, opplyser Revheim, men det er avhengig av vannmengdene.

Vannet til dusjen hentes i tanker, som plaseres på taket av et rasert hus. Derfra fører det to slanger ned til dusjtraktene, og det brukes stoppeklokke på rengjøringsprosessen. Står man med hodet fullt av såpe

Bålbrenning:

Bålbrenning på uklart område må ikke finne sted p.g.a. faren for miner og blindgjengere.

GARDENPARTY

Bataljonen vil søke å ta kontakt med kibutser i bl.a. området Kiryat Shmona for avvikling av fellesarrangement som f.eks. gardenparty. Ved week-endopphold i Haifa og eventuelt andre badebyer vil man ta sikte på å innvitte gjester til f.eks. beachparty-arrangement.

ÖNSKEKONSERT NORSK UN-RADIOSENDING

Velferden vil forberede og planlegge etablering av egen norsk UN-radio. Egen ønskekonsert for de norske UN-soldatene med plateønsker fra Norge. Svenskene har en times daglig radiosending for sine UN-soldater i Sinai.

når tiden er ute, må det godsnakk til for å få øket vannmengden.

— Og alle er fornøyd med systemet?

— Vel, noen hyler og bærer seg for de går inn under dusjen, men etter at seansen er over er det aldri vondt å høre!

De fleste av bataljonens befal og menige er nok klar over at det finnes et utmerket dusj-system i Ebel es Saqi, og hvis man ikke er pysete og har vannskrekk, er det egenproduserte ikkepatenterte systemet utmerket til å fjerne stov og smuss fra en sliten kropp, sier dusjleder og korporal Helge Revheim fra Kopervik.

Flere hundre mer eller mindre lyserøde eller vinterbleke norske FN-soldater har han hatt under dusjen, to og to, og det er streng kustus på badegjestene. Det har redaktøren selv fått merke, en isnende kald aprillkveld under de rensende stråler.

Dusjrommet er åpent og har en frisk eim av planter og trær og murpuss og mye annet rart, men ren blir man, hvis man er rask og effektiv nok.

Programmet for en dusj er som følgende:

FREMKALLING

Bataljonen har tatt kontakt med Israels største AGFA-forhandler som med forbehold har gitt muntlig tilsagn på 3 IL pr bilde.

Dersom avtalen godkjennes må filmene leveres i spesielle poser til velferdskontoret for videre samlet ekspedering til AGFA's avdkontor i Haifa. Leveringstiden er 4—5 dager. Meget god kvalitet.

Velferden vil komme tilbake til dette tilbudet senere.

Hyggelig hilsen

Fra kommunestyret i Porsanger har FN-bataljonen i Libanon mottatt en hyggelig hilsen, og slikt liver opp her nede. Her er teksten in extenso: "Den norske FN-bataljonen i Libanon v/bataljonsjefen. Et samlet kommunestyre i Porsanger ønsker den norske FN-kontingent i Libanon lykke til i sitt arbeide for fredens sak. En spesiell hilsen sender kommunestyret til mannskapene fra Garnisonen i Porsanger som deltar i FN's styrker i Libanon. Porsanger Kommune, 9700 Lakselv, 8. april 1978. Hans A. Karlsen, ordfører".

Vi takker og sender en hilsen tilbake til Porsanger kommunestyre og alle andre kommunestyre i landet med å si at vi har det meget godt og at soldatene gjør en ypperlig jobb i et vanskelig område.

CHARTERTURER

Bataljonen vil ta kontakt med Globus reisebyrå i Tel Aviv med anmodning om at det organiseres charterturer fra Norge til Israel som et tilbud for alle pårørende og andre i Norge.

Her kan nevnes at bl.a. svenskene har ordning med et svensk reisebyrå som organiserer charterturer fra Stockholm til Israel med en ukes opphold for 1.600,— Skr.

UN-PRISER PÅ REISER

Bataljonen har kontakt med forskjellige reisebyråer i Israel som kan tilby UN-soldater reiser til spesielle priser. Dette gjelder billetter både innen Israel og til andre land.

Velferden vil komme tilbake til dette tilbudet.

Panserloff

Knekkebrød er knakende godt for tenna, var det en som sa da en plombe falt ut av en jeksel under et festlig måltid i Ebel es Saqi for en uke siden. Våre helsemyndigheter hjemme har gang på gang fastslått hvor heldig det er å kjøre i seg knekkebrød. Både tenner og tannkjøtt og mage skal ha meget godt av det, men nå må det sannelig være slutt på det hein knækkbrødet, sa en korporal fra Trøndelag. Han hadde Innherredssodd i blikket da han la leverpostei på knekkebrødet.

Vi hørte også om en kar fra Gudbrandsdalen som fikk nervøst sammenbrudd da han kom til sin 13. frokost her nede og oppdaget at knekkebrødet fortsatt var på plass. Ja, det var flere som hadde tårer i øynene og var på vannviddets rand.

Og har dere sett det lageret med knekkebrød som fortsatt finnes på Bensinstasjonen? I følge en ekspert med minikalkulator finnes det knekkebrød til 700 mann i 17 år der nede, så vi er forberedt på virkelig å bite oss fast i Syd-Libanon. Selvsagt kan man fortvile over disse mengder med svenskprodusert Wasa knekkebrød, og det har da også oppstått en del skader på soldater som fikk heldilla etter to uker med knekkebrød og forsøkte å ta det inn på tvers.

Men nå er det omsider kommet brød i huset, og magene kan atter svelle ut. Det er likevel ikke noen som tar knekken på Ola i Libanon, om ikke knekkebrødet har klart det hittill...